

Studie noci

HLEDAČI DUŠÍ 2

María V. Snyderová

COO
BOO

Studie noci

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Maria V. Snyderová

Studie noci – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Studie noci

HLEDAČI DUŠÍ 2

María V. Snyderová

COO
BOO

Přeložila Magdaléna Stárková

NIGHT STUDY

Copyright © 2016 by Maria V. Snyder

All rights reserved including the right of reproduction in whole, or in part in any form.

This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination, or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, business establishments, events, or locales are entirely coincidental.

Translation © Magdaléna Stárková, 2023

Cover © Kamila Flonerová, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-7661-800-8

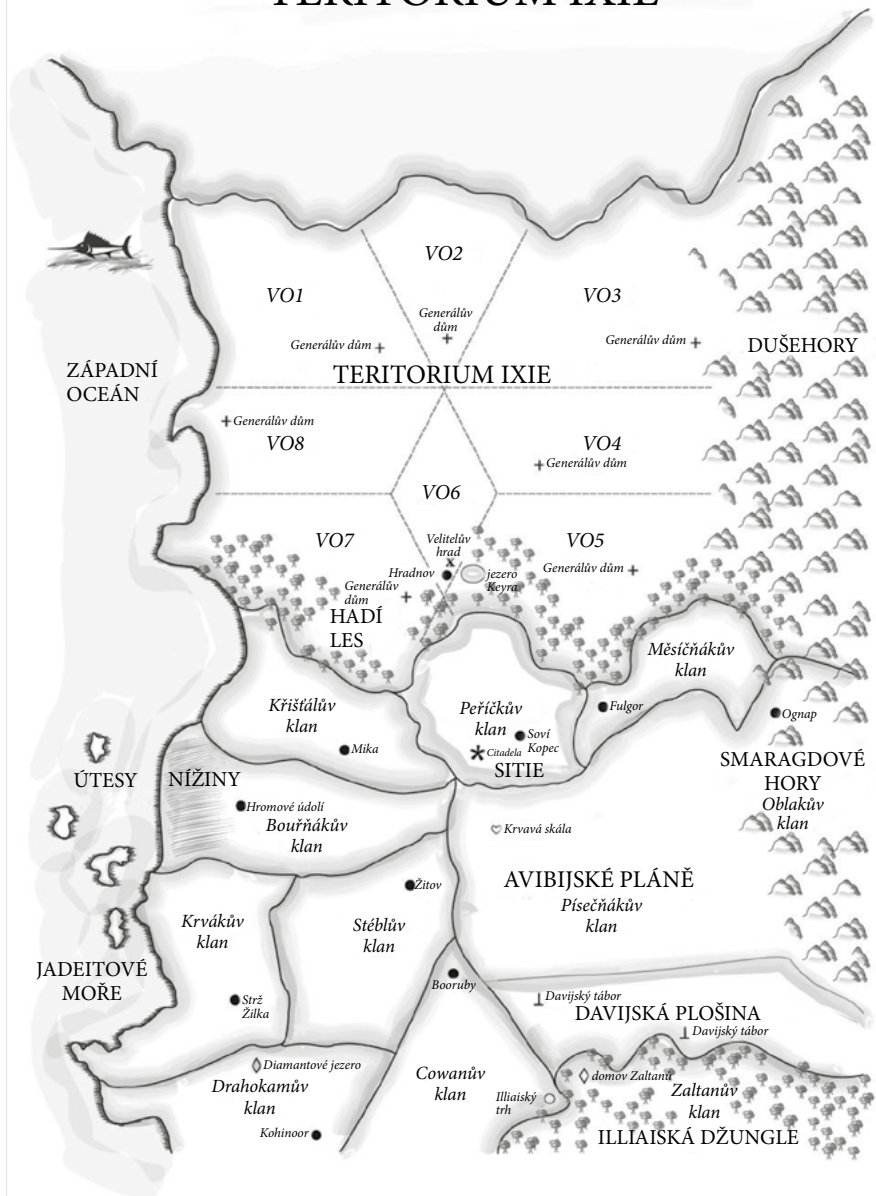
ISBN e-knihy 978-80-7661-805-3 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7661-806-0 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7661-804-6 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

VĚNOVÁNO MÝM SKVĚLÝM DÁMÁM
Z AUTORSKÉHO SOUSTŘEDĚNÍ – NANCY HUNTEROVÉ,
MINDY KLASKYOVÉ, JERI SMITHOVÉ-READYOVÉ
A KRISTINĚ WATSONOVÉ.
A NEZAPOMEŇTE: CO SE STALO NA SOUSTŘEDĚNÍ,
ZŮSTANE NA SOUSTŘEDĚNÍ.

TERITORIUM IXIE

1

Jelena

„Cože jsi?“ zamžoural na mě nechápavě Valek.

Zhluboka jsem se nadechla a zamávala mu před očima lahvičkou s měsíčním lektvarem. Ruka se mi tak třásla, že rozpochybovala i tekutinu uvnitř. „Těhotná... asi.“

„Než to začneme oslavovat, lásko, radši si to ještě logicky rozebereme, jo?“

Mojí rostoucí panikou pronikl paprsek překvapení. Podívala jsem se na něho. „Ty chceš slavit? Celou dobu jsem brala ten lektvar, abych právě tomuhle *zabránila*.“

Vzal mi opatrně lahvičku z ruky a položil ji na postel. Potom si propletl ruku s mojí a přitáhl si mě do náručí. „Jasně, že je to důvod k oslavě, jen se z toho musíme radovat *tíše*.“ Valek se smutně usmál. Oba jsme věděli, že máme tolik nepřátel, že by nebylo moudré vytrubovat můj stav do světa.

Moje úzkost malinko povolila.

„Proč má tedy ta lahvička znamenat, že čekáš děťátko?“ zeptal se Valek.

„Léčitel Hayes mi kladl na srdce, abych to vypila po... po krvácení, abych se chránila po celý další rok. Jenže jsem ještě nekrvácela a už je to...“ Počítala jsem v hlavě. Od začátku posledního cyklu uplynulo už šest neděl. „Prostě mám dva týdny zpoždění.“ Žaludek se mi sevřel strachy. Tohle byl na těhotenství ten vůbec nejnevhodnější čas.

„Za poslední měsíc se toho hodně událo. Možná se ti krvácení opozdilo jen ze stresu.“ V tom měl Valek pravdu. V těžkých obdobích se mi to občas stávalo a já jsem nedávno přežila pokus o atentát. Vlastně dva. Ten první zhruba před měsícem, když mě někdo postřelil šípem naplněným nějakým jedem, který mi zablokoval magické schopnosti. Aspoň jsem si to tak vysvětlovala. Sevřela jsem Valekovu ruku pevněji, když mi hlavou probleskl nápad.

„A nemůže ta ztráta magie být způsobená těhotenstvím?“

„Kdyby to tak skutečně bylo, nevěděla by o tom Irys? Říkala jsi přece, že byla tvou ztrátou kouzelných sil stejně zaskočená jako Bain.“

Nemýlil se. Pokud by něco takového doprovázelo těhotenství běžně, kouzelníci mistři by o tom jistě věděli. Naději, která se mi vzedmula v srdci, vystřídalo hořké zklamání. Celý minulý měsíc jsem pátrala po látce nebo jedu, který mě do téhle šlamastyky dostal. Zatím marně.

Valek mi vyčetl obavy z tváře a stiskl mi konejšivě dlaň. „Možné by to ale přece mohlo být. Nezapomeň, že já jsem vůči magii imunní. Třeba to junior po dědičce?“

Komentář o juniorovi jsem raději ignorovala a hned se zeptala: „V tom případě bych ale teď byla imunní taky, ne?“ Takovou ochranu bych byla před čtyřmi dny, kdy do mě proniklo kouzlo Owena Měsíčníka jako nůž do másla, s radostí uvítala. Kdyby mě Valek nepovzbuzoval, abych přežila, zůstala by ze mě jen bezduchá, slintající troska.

Valek pokrčil rameny. „Za poslední roky jsme se setkali s tolika různými magickými odchyškami, že tahle by mohla být jen další z řady,“ zazubil se. „Ale to ukáže čas. A ty zatím budeš v bezpečí, protože dokud jsem s tebou já, žádný atentátník si na tebe nedovolí.“

Já jsem si ale dělala starosti spíš s Owenem Měsíčníkem. Poté co mě napadl, se mu bohužel podařilo uprchnout. Už nějakou dobu si navíc vesele pěstoval ve skleníku kurare – jed, který způsoboval ochrnutí celého těla, což byla velmi efektivní zbraň, která oběť ale nezabila, protože na dýchání kurare nemělo vliv.

Když Owena před čtyřmi lety zadrželi v Ixii, Velitel ujistil sitijskou Radu, Valeka i mě, že ten darebák byl popraven. Owen ale místo toho uzavřel s Velitelem mazaný plán a vyráběl mu pro ixijskou armádu kurare.

Docela pěkně to fungovalo, než Owena přemohla vlastní chamtivost. Prodával drogu dalším zájemcům, čímž Velitele rozčílil natolik, že na něho a jeho špinavý obchod nasadil Valeka. Jen škoda, že ho poněkud pozapomněl informovat, kdo vlastně celou operaci, kterou měl Valek zarazit, vede.

Za poslední týden jsme se všichni dočkali svého podílu nepříjemných překvapení.

„Co když se tu Owen objeví?“ zeptala jsem se.

Valek sevřel rozezleně čelist a v safírových očích mu probleskl vztek. „O Owena se nestarej. Janko s Onorou budou cestovat s námi.“

Dobře jsem chápala Valekovu zlost. Owen totiž znal i jeho slabinu. Protože byl imunní vůči magii, mohl ho zavřít do ochranného štítu jako do neviditelné cely. Bylo jen otázkou času, než se ta informace rozšíří mezi ostatní kouzelníky a ti z nich, kteří umí vytvořit štít, budou mít v ruce skvělou metodu, jak se zbavit nechvalně proslulého ixijského vraha.

„Když už jsme zmínili cestu,“ nadhodím, abych trochu odlehčila náš rozhovor, „pokud chceš zítra ráno odjet, vážně teď potřebuju tu koupel.“

Tvrdé rysy v jeho tváři zněžněly. „Ukážu ti, kde je koupelna.“ Pustil moje ruce.

„Hmmm. To je od tebe fakt moc hezké.“

„Co bych pro tebe neudělal,“ zazubil se, ale rychle zase zvažněl.

Když jsem si posbírala čisté šaty a mýdlo, zvedl Valek lahvičku měsíčního lektvaru.

„A co tohle?“ zeptal se.

„Pokud mám zpoždění skutečně jen ze stresu, nechám si to, abych to vypila po krvácení, jak říkal Hayes.“

„Jak dlouho ta ochrana trvá?“ nakrčil Valek obočí.

„Rok, ale většinou si další dávku dávám už měsíc před uplynutím lhůty, abych měla jistotu.“

„A je to stoprocentně účinné?“

Podivná otázka, ale vlastně jsem ji chápala. „Ne. Na některé ženy to nefunguje, ale já to piju už osm let a zatím to vždycky zabíralo.“ Až doteď.

„Aha.“ Položil lahvičku na komodu. „A co kdybys chtěla otěhotnět dřív než za rok?“

„Myslela jsem, že to všechno znáš.“

„Neznám,“ pokrčil rameny Valek, „u nás v Ixii používáme jiné látky.“

„Pro tyto případy tu máme lektvar zvaný Hvězdný paprsek, který měsíční lektvar neutralizuje.“

Valek ztuhl. „Jak rychle?“

„Myslím, že do několika hodin, ale jistá si nejsem. Proč tě to tak zajímá?“

Něco v jeho strnulém postoji mi prozradilo, že se nevyptává z pouhé zvědavosti. Nakonec jsem se ale rozhodla to nechat plavat. Kromě toho jsem se po čtyřech dnech, kdy jsem se zotavovala, vážně potřebovala vykoupat. A taky trochu změnit prostředí. Pokoj, kde jsem poslední dny trávila svůj čas, měl nevýrazně žluté stěny, postel pro jednoho, noční stolek, komodu a jinak zel prázdnotou. S nějakými ozdobami se tu nikdo neobtěžoval.

Valek mě doprovodil do přízemí. Byli jsme v selské usedlosti s mnoha místnostmi. Ani jsem se nedivila, že ji Owen koupil, aby odsud řídil svoje nekalé podnikání. Stáje, stodoly a jiné zemědělské budovy skrývaly dění na pozemku před zvědavými zraky okolí a vysoký plot z pletiva odrazoval sousedy od nechtěných návštěv. Ne že by jich tu bylo mnoho. Farma se nacházela na odlehlém místě na severu území Měsíčníákova klanu hned u hranic s Ixií.

„Jaké je tu nejbližší město?“ zeptala jsem se Valeka. Když mě sem vezli, byla jsem schovaná pod celtou, a tak jsem město poznala jen podle rachocení kol na dláždění.

Byli jsme tedy někde ve třetím městě východně za Lapeerem.

„Přelomený Most je na západ odsud.“

„Zajímavé jméno,“ podívala jsem se na něho.

„A docela sedí. Přes řeku Slunečnou tu kdysi vedl most, ale povodeň ho kdysi dávno zlomila vedví. Jednu polovinu odnesl proud, ale druhá ještě trčí z břehu. Jak se městečko jmenovalo předtím, si už nikdo nepamatuje.“

„Jak to všechno víš?“

„Bavím se s místními,“ zazubil se Valek. „Chtěl jsem hlavně zjistit, jak dlouho se tu zdržoval Owen a jestli se tu motají ještě další cizí lidé a kupují pozemky. Nikdo člověka neinformuje tak dobře jako drbny.“

Když jsme došli do koupelny, spokojeně jsem si vydechla při pohledu na doutnající uhlíky pod nádrží s vodou. Stačilo jen otočit kohoutkem a horká koupel byla tu. Uprostřed kamenné místnosti už čekala oválná vana. Nad lavicí se táhla lišta s háky na oblečení a vedle ní stála skříňka s ručníky. Valek napouštěl vodu, zatímco jsem si svlékala propocenou košili. Jakmile mě ovanul studený vzduch, vyskočila mi husí kůže. Teplé období tu zatím bylo pouhé dva týdny, a i když se den ode dne oteplovalo, do chvíle, než budu moct přes den odložit kabát, přece jen zbýval ještě dobrý měsíc. V noci tu bývalo chladno až do horkého období.

Zbytek mých šatů se rychle připojil ke košili. Než jsem se stačila roztrást zimou, ukryl mě Valek ve své teplé náručí. Zadívala jsem se mu hluboko do očí a on se sklonil, aby mě políbil. Objala jsem ho kolem krku, vpletla mu prsty do

černých vlasů a polibek prohloubila. Moje starosti utopil příjemný žár jeho těla.

Odtáhl se ale příliš brzy. „Vystydne ti voda.“

„Oblečený jsi ale ty.“

Tváří mu probleskla lítost. „Musím ještě pár věcí zařídit, než zítra odjedeme.“

„Ale...“

Umlčel mě dalším polibkem. „Dnes večer. Slibuju.“

Když odešel, pustil se do mě chlad. Popadla jsem ručník a toaletní potřeby a spěchala do vany. Věci jsem odložila na nedaleký stolek. Z lázně stoupala pára a já jsem se zanořila do nádherně teplé vody až po krk. Zaplavil mě pocit blaženosti. Sotva jsem ale zavřela oči a poddala se mu, ozvaly se starosti. Ta největší odehnala všechny ostatní, a tak jsem si opatrně položila dlaně na podbříšek.

Miminko.

Ne. Valek měl jistě pravdu. To mi jen stres a prožitá trauma rozhodily cyklus. Stávalo se mi to už dřív a tentokrát je to také tak. Kromě toho přece měsíční lektvar celých osm let fungoval. Proč by mě teď zradil?

Dítě.

V srdci se mi probudil strach. Přece jsem nemohla být těhotná. Ne teď, když jsem měla na krku nájemné vrahy, magii v nedohlednu a za nepřítele Owena Měsíčka, mocného a nebezpečného kouzelníka, který mě chtěl vidět mrtvou. Nehledě na to, že ta nová holka Onora – taky vražedkyně – si brousila zuby na Valekovo místo vedoucího ixijských bezpečnostních služeb. A Valek sám měl celé tucty nepřátel.

Na druhou stranu jsem si stejně neuměla představit, že by se naše životy někdy uklidnily natolik, abych měla pocit, že přišel pravý čas založit rodinu. Naše dítě by nikdy nebylo v bezpečí. Zatím ale nebylo nutné dělat předběžné závěry. *To ukáže čas*, jak řekl Valek.

A kdybych náhodou nebyla...?

To by asi bylo stejně nejlepší. Přesto mě při té myšlence bolestivě píchlo u srdce. Bláhová.

Když voda vychladla na vlažnou koupel, sáhla jsem po mýdle a opatrně si vydrbala spáleniny od provazu a všemi barvami hrající modřiny na zápěstích a kotnících. Smyla jsem ze sebe pořádnou vrstvu špíny. Staré jizvy mi brázdily břicho, žebra, nohy i ruce. Už jsem toho za sebou měla dost a dost. Nejnovější, ještě růžová jizva se mi táhla těsně pod levou klíční kostí a pocházela od atentátníkova šípu. Přišla jsem k ní před necelým měsícem.

Opatrně jsem si přejela bříškem prstu po jejím okraji. Ještě jsem si dobře vzpomínala, jak mě zásah shodil ze sedla mojí klisny Kiki. Uvnitř střely se skrýval neznámý jed – moje kouzlo většinu vypudilo ven z těla a ránu zacelilo –, aspoň jsem si to tehdy myslela. To bylo naposledy, co jsem mohla čerpat ze zdroje magické síly. Jakmile jsem se vylízala ze zranění, užila jsem si poslední den dovolené s Valekem, než se musel vrátit do Ixie. Toho rána se projevíly příznaky otravy a já jsem celý den strávila v návalech horka a zimy. Když konečně pominuly, moje magie zmizela spolu s nimi.

Zpoždění mezi otravou a nástupem symptomů nebyla neslýchaná věc. Spousta nájemných vrahů se jen a jen radovala, když měla čas v klidu zmizet, než si oběť vůbec

uvědomila, že se jí děje něco nekalého. Jenže zasáhnout někoho šípem? To není zrovna nenápadné jednání. Zamyslela jsem se. Ten jed možná neměl s mým zablokovaným kouzlem co dělat. Třeba měl jen zajistit, abych zemřela i v případě, že by střelec netrefil srdce. Schopnosti vyhnat jed z rány pak vděčím za to, že se smrtící dávka proměnila jen v jeden nepříjemný den na lůžku. To by ovšem znamenalo, že o magii jsem přišla z úplně jiných důvodů.

Snad početím? Pokud jsem opravdu byla těhotná, časově by se to shodovalo. Pokud ale kouzelnice přicházely těhotenstvím o moc, určitě by se o tom vědělo. Jestli to ovšem zase nebyla nějaká odchylka, jak nadhodil Valek. Možná by to věděl první kouzelník Bain Krvák, nebo by se po podobné události mohl poohlédnout ve svých dějepisných knihách. Teď ale bylo příliš brzy, abych mu posílala vzkaz. Jen bych se zbytečně vystavovala nebezpečí. Rozhodla jsem se ho informovat, jakmile budu mít jistotu, co se mi děje pod srdcem.

Umytá a voňavá jsem ze sebe spláchla mýdlo a v rekordním čase se oblékla. Už mi pořádně kručelo v žaludku, a tak jsem se začala shánět po něčem k snědku. Nepřekvapilo mě, když jsem v kuchyni objevila svého bratra Leifa s rukama zanořenýma ve velké kovové míse.

Leif byl vždycky tam, kde bylo i jídlo.

Jeho vypracovaná předloktí se napínala, jak hnětl těsto. Byl asi o patnáct centimetrů vyšší než já a jeho široká ramena a hranatá čelist mu dodávaly podsaditého vzhledu, ale i když k smrti rád jedl, pod hnědou tunikou skrýval jen a jen svaly.

„Budeš tu stát celý den?“ zeptal se Leif, aniž se na mě podíval. Jeho kouzlo ho upozornilo, že se někdo blíží, a cítil také úmysly, náladu a vinu. Proto často radil sitijské Radě při vyšetřování.

„Ještě pořád se vzpamatovávám z toho, že tě vidím vařit.“

„A kdo si myslíš, že tě tu poslední čtyři dny krmil?“ prskl.

Vstoupila jsem do prostorné kuchyně, jejíž celou jednu zeď zabírala obří kamenná pec. V ní plápolala doruda rozžhavená polínka a nad ní visela celá sbírka černých železných hrnců a kotlíků. Vzduch naplňovala lákavá vůně chleba. Místnost dělila vedví dlouhá lavice s židlemi pro nejméně dva tucty lidí.

„Vím, že tvůj čaj s vůní mokrého psa a králičí guláš jsou proslavené široko daleko, ale vždycky jsem si myslela, že máš radši, když ti navaří někdo jiný.“

„Ten čaj je z korgávie, a kdybych ti ho nedal, ještě pořád bys slintala do polštáře.“

V tom měl Leif pravdu. I když ten jeho vynález čertovsky smrděl, vždycky mi vlil nový život do žil. Připojila jsem se k němu u kuchyňské linky. Na policích okolo ležela ohromující spousta nejrůznějšího náčiní a nádobí.

„Kromě toho – kdybych měl takovouhle kuchyni, vařil bych třeba pořád,“ zadíval se na mě. „Máš hlad?“

„Jako vlk.“

„Posaď se,“ ukázal na lavici hned vedle stolu.

Neztrácela jsem čas. Leif se neubráníl smíchu. V té chvíli najednou vypadal daleko mladší než na svých dvacet devět. Bratr byl o dva roky starší než já. Popadl misku a odkryl jeden z hrnců na plotně, z něhož nabral pořádnou

porci jídla, a postavil tu horkou dobrotu přímo přede mě i s potřebnou lžící.

Když jsem vdechla trochu hovězí polévky se zeleninou, zeptala jsem se, jestli se mu podařilo určit další rostliny z Owenova skleníku, kde si mág pěstoval svoje kurare. Než si takové místo vymyslel a postavil, rostly jedové liány jen v Illiaiské džungli dole na jihu, kde celý rok panovalo vlhké horko. Další výhodou skutečnosti, že ta rostlina bujela jen v džungli, bylo, že sitijská Rada mohla snadno omezit její dostupnost. A to také dělala. Držení kurare jako zbraně podléhalo přísným pravidlům. Zředěná dávka se potom dodávala léčitelům jako prostředek pomáhající od bolesti, což se mi na kurare líbilo nejvíc. To proto otec po té liáně celé roky pásl.

„Už mi zbývají jen čtyři. Musíme počkat na tátu, aby je určil,“ naplnil si Leif vlastní misku a posadil se naproti mně. Trochu nervózně si ale pohrával se lžící, takže to hned vzbudilo moji pozornost.

„Co je?“ zeptala jsem se.

„Pořád myslím na tu továrnu v Lapeeru. Aby mohli vyrobit takové množství kurare, museli mít těch rostlin víc. Daleko víc.“

To jsem si taky myslela. „Neboj, my je najdeme. Už někdo vyslechl Bena? Ten by mohl vědět, kde jsou ty další.“

Owenův bratr byl chycen stejně jako Loris a Cilly Oblakovi. Ben sice nebyl tak mocný jako jeho bratr, ale ochranný štít vytvořit uměl a také zapaloval oheň a posuňoval menšími předměty. Sourozenci Oblakovi pak ovládali schopnost komunikace a manipulace cizích myšlenek

a vzpomínek, což Owenovi pomohlo udržovat mezi lidmi představu, že je dávno mrtvý.

„Ne. Ty tři hned odvezli do Lapeeru a zavřeli do cely s ochranným štítem. Úřady nás k nim nepustí, i když to Devlen dnes jel znovu zkusit. Kapitán tvrdí, že čeká na rozkazy Rady.“

Zaklela jsem si pod nos. „Tak to doufám, že má ten kapitán dost trpělivosti.“ Rada si totiž s veškerým rozhodováním ráda dávala načas.

„Vsadil bych se, že Rada teď šílí strachy,“ nadhodil Leif. „Velitel má kurare a nebude se ho bát použít. Narozdíl od našich vojáků budou mít ti jeho určitě za chvíli všichni vlastní šipky s jedem a Velitel se možná právě teď chystá vtrhnout do Sitie.“

Jako spojka mezi oběma zeměmi jsem takový scénář sice považovala za nepravděpodobný, ale vzhledem k tomu, že Velitel Valekovi něco tajil, jsem se musela sama sebe ptát, jestli ho znám tak dobře, jak jsem se domnívala. A přece... „Nebo chtěl jen vyrovnat síly. Když měla Sitie kurare, a ještě k tomu kouzelníky, měla celé roky obrovský náskok.“

„Což mě vždycky dost uklidňovalo,“ popadl Leif lžící, „zatímco teď si lámu hlavu, jakou uniformu mi asi navlečou, až nás dobudou.“

Vzhledem k tomu, že Velitel zakázal v Ixii pobyt všem kouzelníkům kromě mě a většinu těch, kteří uvízli v jeho zemi, popravil, mohla jsem jen doufat, že by Leif a ostatní v nejlepším případě skončili na doživotí v magii odolné cele. V horším by je čekala smrt. Rozhodla jsem se raději pomlčet a nekazit bratrovi náladu ještě víc.

Místo toho jsem řekla: „Jsem si jistá, že by ti Velitel našel zaměstnání odpovídající tvou kvalifikaci. Jako čeledínovi by ti to docela seklo. Nebo bys radši chtěl dělat elegantního manažera nočníků?“

„Jasně, ty se můžeš smát, tebe má Velitel rád. A teď, když...“ Sklonil hlavu a zadíval se do misky před sebou.

„Když co? Když už nejsem Hledačka duší? Myslíš, že mě Velitel přivítá s otevřenou náručí?“

„Tak něco,“ uhnul pohledem Leif.

„Tak to klidně řekni nahlas. Nechci, aby se mnou lidi jednali jako v rukavičkách, jako bych mezi ně nepatřila, a na konec mě ještě zamkli do basy *pro moji vlastní bezpečnost*.“

„Měl jsem rozkazy od Rady,“ protestoval Leif.

Jenže se jim to málem vymstilo. Než jsem se nadála, našel mě druhý nájemný vrah. „A koukej, jak to na konec dopadlo.“ Díky osudu, že jsem měla ještě v rukávu pár triků.

„Promiň. Už se to nestane,“ slíbil Leif.

„Fajn.“ Změnila jsem raději téma. „Zůstaneš tu, než do-razí táta?“

„Ano. Čekám ho tak za patnáct dní.“

To byla zatraceně dlouhá doba. Leifova žena Mara – moc hodná holka – by si nikdy nahlas ani nepostěžovala, ale určitě z tak dlouhého odloučení neskákala radostí. „Co tu budeš celou tu dobu dělat?“

„Plánujeme prohledat okolní města a vesnice a podívat se, jestli tam taky nestojí nějaké skleníky.“

„My?“

„Devlen si myslí, že je to dobrý nápad. A s místními to umí. Vždycky se mu otevřou a ledacos prozradí.“

Dokud je Owen na svobodě, musela ale Reema, Devlenova dcera, zůstat v bezpečí s Arim ve Velitelově hradě, jinak hrozilo, že ji zlý kouzelník zabije.

„Našel jsi tu nějaké záznamy? To by nám dost ulehčilo práci.“ A taky by neškodilo konečně vyslechnout Bena. Docela by mě zajímalo, jestli si s ním Valek nešel „popovídat“ dřív, než to stihnou úřady.

„Zdá se, že Owen si tu žádné záznamy neschovával. To proto doufám, že najdu jiné místo, kde za sebou zanechal víc informací.“

„Nebo narazíte přímo na něho samotného.“ Představa, že bratr s Devlenem se sami postaví Owenovi, mi na klidu nepřidala. Strachy se mi sevřel žaludek. Leifa už Owen jednou unesl. Devlen se sice uměl slušně ohánět mečem, ale Leifovo kouzlo na zlého mága nestačilo.

„Tím líp,“ zavrčel bratr zlověstně.

A to se právě pletl. „Vezměte si s sebou aspoň Halea,“ naléhala jsem. Jak jsem nakonec byla ráda, že nám byl mladý kouzelník přidělen jako ochranka.

„Hale už tu není. Zavolali ho zpět do Citadely.“

Zajímavé. „A tebe ne?“

„Mě samozřejmě taky.“

„Leife...“

„Ani to na mě nezkoušej,“ zablesklo se mu podrážděně v zelených očích. „Víš stejně dobře jako já, že Rada bude celé měsíce probírat, co teď podniknout, zatímco Owen se nám toulá na svobodě...“

„Společně s Rikou Krvákovou a Tyenem Cowanem – dvěma mocnými kouzelníky. Takže to bude tři proti dvěma.“

Leif narovnal ramena v tvrdohlavém zaltanovském odhodlání.

Zkusila jsem na to tedy jít jinak. „Owen je chytrý. Dobře ví, že po něm půjde Velitel i Rada, takže si teď pár měsíců dá pauzu, než vymyslí, co dál.“

„To proto ho musíme zastavit dřív, než začne *jednat*.“

V tom měl Leif pravdu. Zamyslela jsem se nad celou situací. „Nejlepší by bylo, kdybychom zvládli přesvědčit Radu, aby ti dovolila použít při výslechu Bena a těch ostatních tvůj kouzelný dar.“

Leif něco zamručel, ale nebyla jsem si jistá, jestli ten zvuk zněl souhlasně, nebo odmítavě.

V tichosti jsme dojedli zbytek polévky. Po několika minutách do kuchyně vešel Devlen. Tvářil se jako bouřkový mrak a z jeho statného těla sálala nervozita.

„Pořád nic?“ zeptal se Leif na Devlenův pokus dostat se k Benovi.

„Jelena, kde je Valek?“ ignoroval ho Devlen a otočil se na mě.

„Říkal, že se musí ještě o něco postarat. Proč?“

Devlen zaklel.

„Co se děje?“ chtěl vědět Leif.

„Ben, Loris a Cilly byli všichni zavražděni.“

2

Valek

Zatímco se připravoval na cestu, Valekova mysl se točila jen kolem otázky, co vlastně znamená být otcem, ačkoli dobře věděl, že Jelena být těhotná nutně nemusí. Pouhá myšlenka na miminko ho naplňovala nadšením a štěstím a zároveň strachem. Nebylo divu, že mu instinkt okamžitě zavelel za každou cenu chránit svoji milovanou a dítě. Představoval si, jak je oba zavře do věže, aby jim nikdo nemohl ublížit, přičemž samozřejmě věděl, že je to v nejlepším případě čirá fantazie.

Hned jako druhá reakce se ozvaly logistické plány. Jelena zůstane samozřejmě u Valeka a dítě vychovají společně. Kde ale budou bydlet? Ve Velitelově hradě? To sotva. V chatě na území Peříčkova klanu? Ne. To místo už znalo nebezpečně mnoho lidí. A co až ho Velitel zase pošle na misi?

Valek všechny bláznivé myšlenky s úsilím zaháněl. Stejně to musel nejdřív probrat s Jelenou. Teď si ale potřeboval ověřit jedno podezření.

Když si snesl všechnu výstroj i zásoby, vydal se za Onorou. Ta mu slíbila, že nachystá koně. Opřený o stěnu stájí ji pozoroval, jak hřebelcuje Onyxe. Černý hřebec jí milostivě dovolil prohlédnout mu kopyta a poslušně je zvedal. Kiki a Madam se popásaly nedaleko na louce a jejich srst se leskla na slunci. Aby měl každý člen výpravy svého koně, vybrala si Onora hnědou plnokrevnou klisnu ze stádečka, které tu zanechal Owen. Měla mírnou povahu a zdálo se, že je zdravá a silná. Valek s Onořiným výběrem musel souhlasit.

Už měli skoro všechno, aby mohli vyrazit na východ. Plánovali vyjet za svítání a nasadit svižné tempo, aby brzy dohnali Valekovy lidi, kteří už pracovali v terénu. Velitel by nebyl nadšený, kdyby se výprava příliš vlekla. Valek se narovnal, jak ho zaplavila vlna vzteku. Kdyby se mu Velitel hned svěřil, tohle fiasko by se vůbec nemuselo přihodit a Jelena by nebyla v ohrožení. Místo toho se ale jeho vůdce rozhodl odhalit své plány jen Onoře, dvacetileté nájemné atentátnici, která netoužila po ničem jiném než zbavit Valeka jeho dlouholetého místa.

Teď by jí Valek svoji pozici milerád přenechal. Poslední měsíc na něho Velitel Onoru nasadil, aby otestovala jeho věrnost. Nejdřív zosnoval přepadení Jeleny, aby si vyzkoušel, zda Valek odmítne uposlechnout přímý rozkaz, a potom zinscenoval nahraný pokus o atentát na sebe samotného. Upřímně řečeno – Valeka to pomalu unavovalo. Potom mu

Velitel poručil přerušit novou pašeráckou cestu do Ixie, aniž by se obtěžoval ho informovat o podstatných detailech...

Valek nabral vzduch do plic, aby potlačil hněv, který se mu vzedmul v hrudi. Nechtěl teď plýtvat energií. Místo toho plánoval, že si s Velitelem hned po návratu od srdce promluví. Ze všeho nejdřív ale potřeboval probrat jednu drobnou, ale životně důležitou maličkost se slečnou Vrahounkovou, jak Onoře z legrace říkal Janko.

Když přišel blíž, zvedla hlavu. Ještě pořád klidně kartáčovala Onyxův ocas, ale její šedivé oči naplnila opatrnost. I když se ho snažila zakrýt, Valekovi její výraz stejně neušel. Bosá i ve studeném vzduchu si odhrnula dlouhé hnědé vlasy z protáhlého obličej. Pěkné a ledově klidné děvče. Bylo těžké odhadnout, co se jí asi honí hlavou.

„Koně už jsou skoro připravení,“ ukázala na Kiki. „Tahle se ale nechce dát okovat.“

Onora toho o koních musela spoustu vědět, když se nebála ani zastoupit kováře. „Kiki je od Písečňáků – jejich koně podkovy nesnášejí,“ odpověděl Valek.

„Jo, to mi dala dostatečně najevo,“ vyhrnula si Onora rukáv a předvedla krví podlitou modřinu ve tvaru koňského skusu.

Valek musel potlačit úsměv. „Ten kousanec jsi neutřížila za podkovy. Písečňáctí koně mají kromě jiného velmi vytříbený čich, takže Kiki poznala, že to ty jsi Jelenu postřelila šípem. Buď ráda, že tě rovnou nenakopla do spánku.“

Kiki souhlasně zafrkala. Onora se instinktivně stáhla do bezpečné vzdálenosti od Onyxova zadku. Celá se teď

napružila, jako by cítila, že si s ní Valek nepřišel poklábo-
sit o koních. Mladá atentátnice pomohla zachránit Jelenu
a Janka z Owenových spárů, což mluvilo pro ni, a jedna-
la jen z rozkazu Velitele, když zaútočila šípem na jeho mi-
lovanou. Nikdo jiný nechápal výhody a nevýhody služby
u Velitele tak dobře jako sám Valek. Přesto Onoru podezí-
ral, že mu v několika maličkostech lhala.

Přišel přímo k ní. „Ten šíp ti tehdy nedal sám Velitel, že?“

Pustila hřeben a sáhla po noži, ale to už jí Valek tiskl ke
krku ten svůj. Ztuhla. Chytrá holka.

„To *ty* jsi ho naplnila Hvězdným paprskem v naději, že
Jelena otěhotní a já ještě rád sám odejdu ze svého místa,
abych se mohl v klidu starat o rodinu.“

Onora se nesnažila nic popírat.

„Opravdu se tak třeseš na moji práci?“ zeptal se.

„Ano.“

„Tak mě přesvědč.“

Zaváhala.

„Ukaž mi to, nebo ti tady klidně rozpárám košili.“

S nenávisným pohledem si stáhla límec a odhalila fia-
lovou jizvu ve tvaru V na hrudi. Z vlastní zkušenosti s ho-
jením ran Valek usoudil, že ji tam má zhruba půl roku. Asi
od doby, kdy vstoupila do Velitelových služeb. V břicho se
mu vířila směsice emocí – nejsilnější z nich: zrada a úleva.
Zlobil se na Velitele, že ocejoval někoho jiného, aniž by
to s ním probral, a zároveň si oddychl, že se už nemusí obá-
vat o Ambroseovo zdraví, kdykoli se Onora potlouká ko-
lem, protože se mu zavázala vlastním životem.

Onora s nervozitou očekávala Valekovu reakci.

„Ta jizva tě přede mnou neochrání, tak už mi nikdy ne-
lži. Jasně?“ zavrčel.

„Ano.“

Opřel se silněji o čepel, takže ji zbarvila Onořina krev.

„Ano, pane,“ zasípala.

„Hej, co se to tu děje?“ přerušil je Leif.

Jediným hbitým pohybem schoval Valek zbraň zpět do pouzdra a odskočil od Onory. To už se do stáje za Leifem nahrnuli i Devlen s Jelenou. Do její tváře se vrátila barva, což Valeka potěšilo vzhledem k tomu, že posledních pár dní byla mrtvolně bledá. Samozřejmě by vypadala ještě lépe, kdyby ho teď nevráždila pohledem. Asi to nebyl nejvhodnější čas ji informovat, že se Onora s Velitelem proti ní spikli.

„Nezabil jsi dneska už dost lidí?“ zamračil se na něho Leif, zatímco kapesníkem sušil krvavý škrábanec na Onořině krku. „Je to sice jen povrchové, ale asi bych na to přece jen měl dát hojivý obklad. Pro jistotu.“

„Nic to není,“ odehnala ho.

Protože si nebyl jistý, co způsobilo všechnen ten hněv, Valek se opatrně zeptal: „Kdo umřel?“

„Ale no tak, nehraj si na nevinátka, ty vrahu,“ prskl Leif. „Chápu, že chceš chránit moji sestru a nejradši bys zabil všechny, kdo jí chtějí ublížit, ale ti kouzelníci nám mohli dát spoustu cenných informací, ty pitomče!“

Aha. „Všichni tři?“

Leif otevřel ústa, ale Jelena ho předběhla. „Ano. Ben, Loris i Cilly.“

I když Valeka jejich předčasný odchod na onen svět ani v nejmenším nemrzelo, taky ho štvalo, že si s nimi

nestihl „popovídat“. Benovi stačilo dát trochu omamné šťávy a hned vyzvonil místo východu z tunelu, ale než se Valek vrátil z neúspěšného honu za Owenem, už tu byly sitijské úřady.

Potlačil chuť se po očku podívat na Onoru. Mohla za to snad ona? A pokud ano, jednala na vlastní pěst, nebo z příkazu Velitele? Teď ale nebyl pravý čas se ptát. „Jak umřeli?“ vyzvídal raději od Leifa.

Jelenin bratr jen nakvašeně odfoukl, ale Devlen řekl: „Bodné rány přímo do krku. Někdo jim protnul tepnu a všichni tři vykrváceli.“

Jelena si sáhla na krk, jak to dělávala i její matka, když měla strach, nebo se cítila zranitelná.

Žádný z nájemných vrahů, které Valek znal, nezabíjel takhle. „Zní to povědomě?“ zeptal se své milé.

„Když mě napadl Komár, mířil mi bodcem rovnou na krk. Kdyby se mu tehdy mise podařila, umřela bych stejně jako ti tři,“ odpověděla.

Valek si přísahal, že toho chlapa najde a přetrhne jako hada, ale nejdřív... „Nenajal si ho Bruns Drahokam?“ Další člověk, s nímž si Valek nutně musel promluvit – a nechat ze sebe jednat nejlépe rovnou ostří nože.

Jelena se ještě pořád držela za hrdlo. „Ano. Myslíš, že ho Bruns poslal i na ty kouzelníky? Ale proč by to dělal?“

„To právě nevím. A nájemný vrah málokdy pracuje stále pro stejného zákazníka. Kdyby ti tři mluvili s Radou, nejvíc by na tom prodělal Owen. Kromě toho má dost peněz na to, aby si mohl dovolit Komára najmout,“ přemýšlel Valek nahlas.

„Přece by nezabil vlastního *bráchu*,“ zamračil se Leif, „když ho sám vytáhl z Wirralu.“

„Čímž na sebe upozornil,“ řekl Valek.

„Klidně by ale upláchl, kdyby se Ben nerozhodl jít po Jeleně,“ dodal Devlen.

„Bratři,“ propíchl Jelena Leifa pohledem, „umějí být pěkně otravní a často dělají ukvapené závěry. Měl by ses Valekovi omluvit.“

Leif si založil ruce na hrudi a na tvářích mu vykvetly dvě červené skvrny. „To nebyl ukvapený závěr, ale dokonale logická úvaha. A ty jsi k ní došla stejně jako já.“

„I já jsem podezíral Valeka,“ přiznal Devlen. Tyčil se asi patnáct centimetrů nad Leifem s kajícím výrazem v nebesky modrých očích.

„Netřeba se omlouvat,“ zamyslel se Valek. „Asi by mě nenechali prozkoumat místo činu, co?“

„To by teď nebylo zrovna... moudré,“ soukal ze sebe Devlen. „Nepustí k těm tělům zatím ani mě.“

Což znamenalo, že i kapitán Fleming podezírá Valeka a jistě svoje obavy poběží vytroubit Radě. „Měli bychom zmizet už v noci?“

„Ne,“ zavrtěla hlavou Jelena. „Než se Rada k něčemu rozhoupe, budeme už dávno v Ixii,“ řekla klidně i přes nápadnou červeň ve tváři. Ještě nezapomněla na Valekův slib společné noci.

V hrudi se mu rozlilo příjemné teplo. Pro noc strávenou s Jelenou by klidně riskoval i žalář. Nebo vlastní život. Jakmile se ráno dají na cestu, o soukromí si budou moct nechat jen zdát.

Přesto nemělo smysl zbytečně riskovat. Když večer ustanoví hlídku, měl by mít dost času na útěk v případě, že se ho kapitán rozhodne zatknout. „Dobře, budeme tedy pokračovat podle plánu. Onoro, kde je Janko? Myslel jsem, že ti pomáhá s koňmi.“

Významně mávla někam k dvoupatrové stodole po levé straně. „Trucuje.“

Měl by se vůbec ptát na podrobnosti?

Jelenu to ale očividně zajímalo. „Kvůli čemu?“ Podala Kiki šťavnaté jablíčko. Klisna ho na jedno kousnutí rozpůlila.

Onora si při pohledu na hodující Kiki promnula pravou ruku. „Chtěl pojmenovat toho koně, kterého si bereme s sebou, Králíček – po nějaké vycpané hračce z dětství. Řekla jsem mu, že to jméno je pěkně uhozený. On se zase hádal, že je to přece jeho kůň, a tak mu může říkat, jak se mu zlíbí, načež jsem navrhla, aby jel radši na Madam, protože ta je ze všech nejovladatelnější a...“

„Takže jsi mu pocuchala ego a on se nafoukl a odplížil se trucovat,“ dopověděla Jelena.

„Jo.“

Zatímco Jelena škrábala Kiki na všech oblíbených místech, mávl Valek na Onoru, aby šla za ním do stodoly. Zastavili se před obrovskými zelenými vraty v bílém rámu.

„Řekni Jankovi, ať na noc ustanoví hlídky. Já si vezmu tu poslední,“ oznámil.

„Má zapojit i Jelenu?“

„Ne. Musí si odpočinout.“

Onora se kousla do rtu, aby v sobě zadržela palčivou otázku, která se jí vynořila v hlavě – není Jelena náhodou

těhotná? Valek odešel bez odpovědi. Ještě se nedalo nic s určitostí říct, a pokud šlo o něho, Onoře to jako první jistě říkat nebude. I když ho částečně její dvacetiletá odvahy, ambice a mazanost ohromovaly, pořád by ji nejraději uškrtil. Jenže Velitel už si ji vybral jako jeho nástupkyni a teď bylo jen a jen na Valekovi se rozhodnout, jestli s tím souhlasí.

Vzal hlasitě za kliku, aby Jelenu svým příchodem nevyděsil. Ležela s knížkou na posteli, ale když vešel, zvedla hlavu. Valek hned poznal, že studuje klíč k určování rostlin, který jí kdysi věnoval otec.

„Kde jsi byl tak dlouho?“ položila s plesknutím knížku na noční stolek, až se plamínek v lucerně stojící tamtéž zatřepotal.

Kontroloval ještě okolí, přesvědčil se, že všechny brány jsou zamčené a budovy zajištěné, zatímco Janko prohledával les kolem usedlosti. „Jen jsem se potřeboval ujistit, že mi před vraty nestojí kapitán Fleming se zatykačem.“

„Fajn,“ odhrnula peřinu a odhalila své nahé tělo. „Pojď sem.“

Srdce se mu rozbušilo tak prudce, až se bál, aby mu neprorazilo hrudní kost. Přerývaně dýchal, jak v sobě bojoval s divokou touhou z ní deku strhnout a přitisknout si ji konečně k sobě. Zůstal ale stát. Musel jí říct o Onoře a Hvězdném paprsku.

„Co se děje?“

„Měl bych ti povědět...“

„Je to důležité?“

„Ano.“

Jelena si zase přitáhla peřinu k bradě. „Tak jo, ven s tím.“

Valek si z chodidel setřásl boty a položil se k ní. Jelena se přisunula blíž a položila mu hlavu na rameno. Valek ji jednou rukou objal a opatrně ji informoval o Onožině mazaném kousku.

„Zakroutím jí krkem,“ zamumlala Jelena, jakmile jí všechno dopověděl.

„Můžeš to zkusit, ale pochybuju, že se k ní dostaneš tak blízko.“

„To proto jsi jí vyhrožoval tím nožem?“

„Ano. Musí pochopit, že tohle je naposled, kdy mi lhal. A taky bylo třeba jí ukázat, kdo je tu ještě pořád šéfem.“

„Dokud to Velitel nezmění.“

„Přesně tak.“

„A budeš pak poslouchat její rozkazy?“

„Ne. Jestli to dojde tak daleko, budu poslouchat už jen úplně jinou ženu.“

Jelena zvedla hlavu a zadívala se mu zpříma do očí. „Skutečně? A jaký druh rozkazů máš na mysli?“

„Ty jsi ale zlobivá holka, láska. Zrovna jsem myslel spíš na povely typu: vyměň plenku a ukolíbej mimino. A tak podobně.“

„O dost méně vzrušující než vraždění kriminálních.“

„Ale taky o dost méně nebezpečné. Kromě toho si myslím, že si v pubertě docela užijeme. Mého syna nebo dcery se nesmí nikdo ani dotknout.“

„Nemůžeš zavraždit školní trapiče ani kluky, kteří ti budou líbat dceru,“ zasmála se Jelena.

„Škoda.“

Tváří jí probleskl úsměv, který ale hned vystřídalo zamýšlení. „Jestli mě Onora trefila šípem naplněným Hvězdným paprskem, jen to zvyšuje pravděpodobnost, že jsem těhotná. Co budeme dělat?“

„Počítám, že to, co většina lidí v podobné situaci – založíme rodinu.“

„To se lehce říká, ale hůř dělá.“

„Nějak to zvládneme – slibuju,“ přitáhl si Valek Jenu blíž.

Přitulila se k němu a usnula jako špalek. Valek pozoroval, jak se jí pravidelně zvedá a klesá hrud', a nechal se tím pohledem ukonejšit do klidu, ale než se nadál, byl čas vstávat na hlídku. Jemně se vyprostil z jejího objetí, nazul si boty a šel hledat Janku.

Půlměsíc svítil dost jasně na to, aby se nemusel bát, že zakopne nebo narazí do stromu. Janko objevil nedaleko skleníku. Na jeho stěnách se sbíraly kapky vody a mlžily výhled dovnitř, kde doutnaly uhlíky a nádrže s vodou udržovaly potřebnou vlhkost. Leif se o skleník staral tak, aby všechny rostliny přežily alespoň do chvíle, než sem dorazí jeho otec. Celý ten nápad pěstovat si kurare daleko od džungle byl geniální. Valeka jen zajímalo, jestli na to přišel sám Owen, nebo to vymyslel Velitel a Owena celý projekt jen poslal uskutečnit.

„Nějaké potíže?“ zeptal se Valek.

Janko si promnul jizvu v místě, kde kdysi míval pravý ušní boltec. „Jen si tu tak přemýšlím.“

„To by mohlo být nebezpečné.“

„Haha, fakt vtipnej. Tak si říkám, že pokud všechny ty rostliny pocházejí z Illiaiské džungle, někdo je musel vyrýt a dopravit až sem. Zajímalo by mě, kdo to asi byl.“

„Owen na tom pracoval přes tři roky.“

„To vím, ale copak by si Zaltanové nevšimli, kdyby se jim někdo cizí potloukal džunglí? Kurare navíc roste jen na jednom určitém místě. A není Jelenin táta jediným výrobcem té látky?“ poklepal Janko na sklo. „Tyhle kytky už dávno nejsou žádný sazeničky, a tak si říkám, kolik lidí o nich asi něco ví? Mimo džungli jich moc nebude.“

To všechno byly skvělé úvahy. „Tyen Cowan je možná znal – podle toho, kde vyrostl.“ Džungle hraničila s územím Cowanova klanu na jihu i jihovýchodě.

„Nebo pro Owena pracoval někdo ze Zaltanů.“

Klam a lest znal Valek díky své práci jako svoje boty, ale těžko se mu věřilo, že by někdo z Jeleniných příbuzných dobrovolně pomáhal takovému zloduchovi nebo se zapojoval do nezákonné činnosti. Pokud by ho ovšem někdo nepodfoukl. „Než odjedeme, poprosíme Leifa, aby se na to pořádně podíval. Pokud toho experta na kytky najde, mohl by ho dovést k dalším skleníkům.“

„Vidíš?“ zazubil se Janko. „Občas mě taky napadne něco užitečného.“

„Nikdy jsem neřekl, že ne.“

„Ale taky jsi neřekl, že jo.“

„To ani nemusím. Ty si přece umíš gratulovat nejlíp sám,“ zasmál se Valek.

„Vážně?“

„Jo.“

Janko se nafoukl.

„Jdi se trochu vyspat,“ ukončil debatu Valek, „za pár hodin bude svítat.“

Při zmínce o svítání Janko nešťastně svěsil ramena. „Víš, odpoledne je taky docela slušná doba k odjezdu,“ zabručel, než se odšoural zpět do domu.

Valek si obešel kolečko kolem usedlosti a prohlédl zámky, aby se ujistil, že se do nich nikdo nedobýval. Spokojený, že našel všechno v nejlepším pořádku, se vrátil do stájí. Kiki a Leifova Rusalka klidně oddychovaly v boxech. Valek se už naučil písečnickým koním důvěřovat. Kdyby vzduchem zavanul neznámý pach, byli by neklidní.

Když se obloha rozjasnila, vrátil se do domu. V nose ho polechtala vůně smažící se slaniny, a tak za ní šel až do kuchyně. Leif hotové plátky zrovna nakládal na talíře společně se sladkým pečivem, vejci a opečeným chlebem. Všichni už byli vzhůru a seděli kolem stolu.

Valek se k nim připojil, celý potěšený pohledem na to, jak se Jelena s chutí pustila do obří porce před sebou. Jen tak s nimi seděl a nechal rozhovor ostatních volně plynout.

„Kdyby mi někdo chystal k snídani *tohle*, klidně bych za svítání vstával každé den,“ přidával si Janko sladké a po prošedivělé bradce mu stékal lepkavý sirup.

„Že tě zase bude bolet břicho?“ dobírala si ho Jelena.

„Nehrozí.“

„Jen si dej,“ pobízela ho Leif, „zítra touhle dobou budete jíst tak možná sušené maso, oschlý chleba a tvrdý sýr.“

„Ale fuj, Leife,“ zavrčel Janko.

„Určitě se občas zastavíme i v nějakém hostinci, ne?“ otočila se Jelena na Valeka.

„Uvidíme.“

„To v jeho jazyce znamená: *Ani náhodou*,“ ukradl jí Jan-ko z talíře plátek slaniny. Jelena ho píchla vidličkou.

„Auvajs!“

Valek se zatím Leifa zeptal na další experty na džungli. Leif pomalu, zamýšleně přežvykoval snídani. „Zeptám se táty. Ve srovnání se zbytkem Sitie jsou experti snad všichni Zaltanové. Pokud ale chceš převážet rostliny, musíš toho vědět víc,“ poklepal vidličkou na stůl, „a když se nad tím tak zamyslím, některé z těch rostlin, které se mi ještě nepodařilo určit, mohou být klidně křížené druhy.“ Leif znechuceně odhodil příbor. „No jasně! To proto jsem je nepoznal!“

„Kříženci?“

„Když naroubuješ jednu rostlinu na druhou a vytvoříš tak úplně nový druh. A to opravdu jen tak někdo neumí.“ Leif zvažněl.

„Jak vzácná je to dovednost?“

Leifova tvrdohlavě zatnutá čelist prozrazovala, že neodpoví bez dalšího naléhání.

„Kolik lidí to dokáže?“ nedal se odradit Valek.

„Pár,“ ošíval se Leif.

„Dva,“ odpověděla Jelena.

Leif se na ni ošklivě zamračil.

„A znáš jejich jména?“

„Je to naše sestřenice Líska Palma Zaltanová a náš zástupce v Radě Bavor Kakao Zaltana.“

3

Leif

V Leifovi vzkypěl hněv. Vyskočil jako čert z krabičky. „Nikdo z těch dvou se s Owenem určitě nezapletl! Nemožné!“

„Možná ne přímo,“ nakousla jeho sestra, zrádkyně jedna.

„Ani přímo, ani nepřímo. Oba přece vědí, jak nebezpečné kurare je.“ A Leif rozhodně nehodlal dopustit, aby na ně padl byť jen stín podezření.

„Fajn, pak to tedy dokaž,“ řekl klidně Valek. „Tím je vyloučíme z celé rovnice a budeme hledat jinde.“

Až na to, že i ostatní experti byli Zaltanové. Leifa přešla chuť na jídlo, a tak nakvašeně odstrčil talíř.

Mezi sousty vajec se slaninou se ozval Janko: „Když umíš odhalit, kdo lže, neměl by to přece být problém.“

Jelena nasadila výraz plný obav. „Svoji schopnost smí můj bratr použít jen tehdy, když má důvod se domnívat, že

někdo spáchal nějaký zločin. Jinak by porušil etický kodex kouzelníka.“

„Kouzelníci se řídí nějakou *etikou*?“ zeptal se Janko překvapeně.

„Měl bys o tom dávno vědět,“ pokárala ho Jelena

„Však taky vím, jen jsem si myslel, že ten kodex všichni vesele ignorují.“

„Protože jsou podle tebe všichni zlí a prohnili až na kost?“

„Ale vůbec ne. Pár výjimek mezi nimi najdeš,“ naklonil hlavu směrem k ní a Leifovi, „jen jsem si říkal, že na etiku kašlou, protože kdybych uměl kouzlit já, rozhodně bych to tak dělal.“

„A jak víš, že kouzlit neumíš?“ promluvila poprvé za celé ráno Onora.

„Protože to vím. Žádnou magií nevládnou,“ zabručel Janko.

„Ale vycítíš ji.“

„A ty zase cítíš studený vzduch, a přesto nejsi sněhulák... teda... sněhulačka.“

Zatímco se ti dva hádali o tom, co přesně znamená být kouzelníkem, Leif posbíral prázdné talíře a dal je do dřezu. Z představy, že bude muset vyslyšet vlastní rodinu, se mu svíral žaludek. Možná by stačilo se za nimi prostě jen tak zastavit a poklábosit. Potom ale jeho jistota o Bavalově nevině přece jen začala pokulhávat. Dobře si vzpomínal, jak Baval odrážel jejich otázky, když u něho s Jelenou byli na návštěvě. Ten člověk jim lhal, ale tehdy si Leif myslel, že jen ohledně toho, zda Rada ví o Jelenině ztrátě magie.

Když všichni dojedli, šel s nimi Leif do stáje. Sluneční kotouč se už pomalu škrábal nad obzor, ale pod košili mu ještě zalézal chlad. Podal Jeleně sáček s bylinkami a instrukcemi, jak je používat.

Potěžkala si ho a překvapeně zvedla obočí.

„Jen pro případ, že bys narazila na nějaké potíže,“ vysvětlil.

„Doprovázejí mě dva nájemní vrazi a mistr meče. Myslíš, že si na nás nějaké potíže troufnou?“

Jen se na ni suše podíval.

„No jo, jasně,“ nadhodila Jelena sáček, „máš pravdu.“ Potom dárek otevřela. „Je tam i zázvorový čaj proti nevolnosti?“

„Několik pytlíků. Proč? Je ti ještě pořád zle?“

„Ale ne, vůbec.“ Schovala si bylinky do sedlové brašny.

Kolem jejího těla ale poletovala podivná lékořicová vůně. Jeho *čárymáry*, jak by to nazval Janko, mu říkaly, že něco tají. „Určitě?“

„Ano. Jsem zdravá jako řípa.“

Sladká vůně pravdy. „Fajn. I když ten čaj asi vážně budeš potřebovat, pokud bude vařit Janko.“

„Já jsem tě slyšel!“ houkl jmenovaný ze sedla Králíčka a triumfálně se podíval na Onoru.

Ta ho jen tiše ignorovala a raději pozorně sedlala Madam. Kiki stála s hlavou nakloněnou k Rusalce, která zůstala v boxu. Celé její tělo prozrazovalo, že by raději běžela s Kiki a ostatními, a tak ji Leif konejšivě pohlídl po šíji a dal jí pepřmintku jako odškodné.

Než celá skupina odjela, sevřel Leif sestru v náruči a nabádal ji, aby na sebe dávala pozor.

„Jen když se budeš opatrovat i ty,“ odpověděla Jelena. „Kdybys objevil, kde se Owen skrývá, ne ať tě napadne se tam vydávat jen sám s Devlenem. Vezmi si s sebou Irys, aspoň jednoho dalšího kouzelníka a pár vojáků. Slibuješ?“ Když závažal, dodala: „Když už ne kvůli mně, tak aspoň kvůli Maře.“

A sakra. Myšlenka, že by mohl zarmoutit Maru, ho vždycky zabolela u srdce. Pokud by se něco stalo Devlenovi, jejich švagrovi, určitě by to pořádně oplakala – nehledě na to jak zoufalá by byla jeho žena Opál a jejich děti. „Tak jo, tak jo, slibuju.“

„Fajn. A nezapomeň mě informovat, jak to pokračuje.“

„Jen když mi to oplatíš,“ usmál se Leif.

„Platí,“ souhlasila a vyskočila na Kiki.

Leif se otočil a zachytil Valekův pohled. Ten obávaný zabiják mu byl na svatbě za svědka, přesto měl pocit, že ho vlastně až tak dobře nezná. V žádném případě ale nepochyboval o jeho odhodlání chránit Jelenu. Valek jen kývl, jako by mu četl myšlenky, než pobídl Onyxe a vyrazil k hlavní bráně.

Dlouho se za těmi čtyřmi díval a někde v břiše se mu usadil znepokojivý pocit. Pokaždé, když Jelena někam odjížděla, vynořila se mu v hlavě bolavá vzpomínka z dětství a kalila jeho myšlenky – kdysi dávno totiž sledoval její únos a neudělal nic, aby mu zabránil. Kdykoli teď jeho sestra mizela z dohledu, zažíval znovu ten starý pocit viny a hanby. Ze zajetí se vrátila až o čtrnáct let později a nakonec mu odpustila. I když byl tehdy jen vyděšený osmiletý kluk, on sám si to nikdy úplně neodpustil, jen se se svými činy jakž takž smířil. Přesto se vždycky bál, že už Jelenu neuvidí.

„Musíme nakrmit koně,“ probral ho z neveselých úvah Devlenův hlas.

Devlen vykydal opuštěné stáje. Kromě Rusalky tu zůstala už jen dvě další zvířata – jedno pro Devlena a druhé jako náhrada za Madam pro stáj U Mazané lišky. Madam byla totiž jen půjčená, ale vzhledem k tomu, jak klidná a statečná to byla klisna, se rozhodli si ji nechat a Mazané lišce poslat jiného koně.

Zatímco Leif plnil vědra obilím, nanosil Devlen vodu a společně douklízeli zbytek stání. Valek sice Devlenovi nabídl, aby jel s nimi a připojil se k Reemě ve Velitelově hradu, ale on raději zůstal, aby mohl s Leifem pokračovat ve vyšetřování.

„Co dál?“ zeptal se.

„Musím zkontrolovat uhlíky ve skleníku,“ odpověděl Leif. *A taky se podívat, jaké druhy ten neznámý zahradník zkřížil a co měl s nově vzniklými rostlinami v plánu*, dodal v duchu. Ten darebák určitě nerouboval rostliny jen tak – něco tím sledoval. Proč by jinak zabíral místo ve skleníku, kde mohlo růst další kurare? Ta továrna, kterou zavřeli ve Lapeeru, mohla klidně zpracovávat dvacetkrát víc lián, než tady našli.

Devlen ho následoval dovnitř do skleněné budovy. Leif lopatou opatrně rozhrnul doutnající uhlíky, zatímco Devlen doplnil vodu do odpařovačů. Když Leif přiložil do ohniště pár drahých bílých uhlíků, zaštípal ho v očích kouř. Hořely totiž jasněji a čistěji než ty černé. Vůně ohně mu připomněla Maru, a tak zavřel oči, aby ji vtáhl do plic. Ten sladký pach jí po dni stráveném u sklářských pecí v Domoově mágů vždycky zůstal na šatech.

„Kudy ten kouř uniká ven?“ zeptal se Devlen a upřel oči na strop.

„Asi kolem spojů mezi tabulkami.“

Devlen zvedl ruku a prstem nakreslil na zamlženém skle čáru. „Podívej, jsou tam malé dírky.“

Leif si povzdychl. Tak moc se soustředil na rostliny, že ho ani nenapadlo se ptát, kdo Owenovi asi stavěl ten skleník. I Devlen se zachmuřil. Posledních šest měsíců pracoval s Opál ve sklárně ve Fulgoru.

Sestry svým manželům prozradily, že vrtat díry do ztuhlého skla by ho roztříštilo, ale roztavené sklo takovou manipulaci bez potíží snese. Tyhle panely tedy byly vyrobeny přímo pro svůj jedinečný účel. Kdyby se jim podařilo najít toho skláře, možná by jim prozradil, kde jsou ostatní pěstírny, nebo dokonce rovnou Owenovo doupě.

„Ale ženám nic neřekneme, platí?“ nadhodil Leif.

„Platí.“

4

Telena

Valek nasadil svižné tempo, a i když Kiki šla svým nejpohodlnějším krokem, musela jsem se jí po několika hodinách držet křečovitě za hřívku, abych nespadla. Asi jsem se po Owenově útoku nezotavila tak dokonale, jak jsem si myslela. Nevyspání mi taky nepřidalo.

Celé dopoledne jsme se stavovali v menších městech po proudu řeky, jak jsme pokračovali na východ podél Slunečné. Janko s Valekem seskočili z koní a dívali se kolem, jestli neucítí magii. Nebo spíš hledali kouzelné iluze Riky Krvákové, kterou možná někdo platil za to, aby ty tři zločince dobře skryla. Já s Onorou jsme zatím vždycky zašly za místními úředníky se ptát, jestli tu někde nezaznamenali podivnou aktivitu nebo si nevšimli skleněné budovy.

Už ani nevím, kolik městeček a vesnic jsme takhle objeli, než jsme se v jednom z těch větších konečně zastavili na noc. Valek nám našel pokoj v hostinci U Kotvy a já jsem padla na postel jako podřátá, jakmile za mnou zapadly dveře.

Valek byl okamžitě u mě. „Proč jsi mi nic neřekla?“

„Potřebuju se jen vyspat. Budu v pořádku. Větší starosti by ti měla dělat skutečnost, že Onora bude spát v jednom pokoji s Jankem. Aby se nám do rána navzájem nepozabíjeli...“

„Janko ji schválně provokuje.“

„A když jí ujedou nervy?“

„Bude si muset léčit modřiny a ego.“

„Určitě nic horšího?“ I když mě Valek neustále ujišťoval o Onořině loajalitě, nevěřila jsem jí a od té doby, co vím, že mě postřelila šípem s Hvězdným paprskem, bych jí nejradši dala pěstí. Už jen ta myšlenka mě naplňovala vztekem. Kdybych měla přístup ke své kouzelné moci, podívala bych se jí do duše a hned bych věděla, jak nebezpečná ve skutečnosti je. Kodex sem, kodex tam. Sama si začala.

„Jankovi neublíží, protože tím by naštvala mě,“ řekl Valek, „a mě se zatím ještě bojí.“

„A až se bát přestane?“

„Pak to bude zajímavé.“

Typická Valekova póza. Kdyby mi zbyla v těle ještě špetka energie, nejspíš bych se hádala.

Asi instinktivně vycítil moji náladu, protože hned řekl: „Než si na ni uděláš názor, měla bys ji lépe poznat. I ona byla – přesně jako ty – přepadena a znásilněna. Jenže na rozdíl od tebe ještě svoje demony nezabila.“

„Už zase,“ zavrčela jsem, jak se mi v srdci ozvala lítost nad dřívějšími temnými myšlenkami.

„Co už zase?“

„Zase jsi mi všechno zkomplikoval. Můj postoj k Onoře byl ještě před chvilkou celkem jednoduchý – bylo fajn ji prostě nesnášet. Teď jí ale chci pomoci. Škoda, že moje magie...“

„Tu nepotřebuješ,“ skočil mi do řeči Valek. „Když ses s minulostí dokázala bez kouzel vyrovnat ty, svede to i ona, ale určitě by ocenila kamarádku, které by se mohla svěřit.“

„Určitě? A proč ti na tom tak záleží, když ti ta holka chce sebrat práci?“

„Na moje místo se vždycky někdo třese, takže jsem zvyklý, lásco. A Velitel mi říká už roky, abych si našel nějakého chráněnce. Ona je první, kdo má skutečný potenciál, a pokud se té úlohy opravdu dovede chopit, možná by i měla.“

Zadívala jsem se mu do tváře a hledala tam lítost nebo smutek nad takovými vyhlídkami. Když jsem je ale nenašla, klesla jsem uvolněně zpět do peřin. Valek mě přikryl a po špičkách odešel poslechnout si místní drby. Usnula jsem s růžovými představami o naší společné budoucnosti.

Brzy se mi ale do snů zase vetřelo neodbytné ráno. Nespokojeně jsem zamručela a sevřela Valeka, když se pokusil vyprostit z mého náručí a peřin.

„Ještě pár minut,“ zamumlala jsem.

„Včera večer jsem zavětril stopu,“ zašeptal a něžně mi odtáhl ruce od svého pasu.

Najednou jsem byla čilá jako rybička. Pustila jsem ho a posadila se. „Našel jsi Owena? Proč jsi mě nevbudil?“

„Klid, láska. Jako by takové věci kdy byly snadné. Jen jsem si povídal s chlapíkem, který věděl o podivné skleněné budově v okolí.“

„A? Šel ses na ni podívat?“

„Ne, protože ten člověk tvrdil, že bude potřebovat pomoc svého bratra, pokud má to místo znovu najít. Nabídl mi ale, že ho ráno zavolá a dovedou mě tam – za mírný poplatek, samozřejmě.“

„To zní jako past.“ Místo ke skleníku by ho mohli dovést rovnou do spárů nepřátel.

„Vskutku. Z jeho poznámek jsem ale vytušil, že se mu Owen asi pokusil vymazat vzpomínky, a proto potřeboval toho bratra.“

„Ještě pořád to může být past.“

„Budeme tam všichni čtyři,“ usmál se Valek.

„A pokud je to opravdu léčka, čekají tam na nás tři kouzelníci,“ odkopla jsem peřinu a zanořila se do brašny. „Nezapomeň naplnit všechny šípky kurare.“

„Ano, pane.“

Když jsme se oblékli, sešli jsme dolů, abychom se s Onorou a Jankem rychle nasnídali. Valekův kontakt se k nám připojil ve stájích. Mohlo mu být kolem čtyřicítky, měl široká ramena a na tváři i přes viditelnou nervozitu dobromyslný výraz. Představil se jako Tex. Dobře jsem si prohlédla jeho stín, abych se přesvědčila, že odpovídá jeho postavě. Magické přestrojení jsem tedy mohla vyloučit. U pasu se mu houpal krátký meč, ale mohl mít ještě jiné

zbraně pod šaty nebo v botách. Přitáhla jsem si plášť těsněji kolem ramen. Patřil vlastně Reemě – vyměnily jsme si šaty, když jsem ji poslala do bezpečí do Ixie.

Texův bratr se jmenoval Jax – podsaditý, svalnatý chlapec velikosti Ariho, jehož stín také odpovídal jeho postavě. Ten měl u pasu stočený bič. Janko se na něho po očku s obezřetností díval a nervózně si promnul paže.

Valek nás seznámil. Janka s Onorou představil pravými jmény, ale mě uvedl jako Ellionu a sebe jako Iloma. Bratři s sebou měli vlastní koně – Jax statného šedivého quartera a Tex tmavě hnědého hřebce.

„To je jeden z těch písečňáckých koní?“ podíval se Tex na Kiki.

Nemělo cenu lhát. „Ano.“

„Je pravda, že umějí cválat dvakrát rychleji než obyčejní koně?“

„Jen na Avibijských pláních. Jinak ne.“

„Cože? Myslel jsem, že tam nikdo nemůže, pokud se nechce navždy ztratit.“

„To je pravda, ale písečňácký kůň se tam nezatoulá nikdy. Donese tě tam, kam potřebuješ.“

„Šikovné,“ zabručel Tex.

Zatímco jsme si povídali o koních, vedli nás s bratrem na jih. Z Jankova neustálého těkání očima jsem pochopila, že hledá v krajině stopy magie. Valek mlčel a rád mě nechal klábosit s Texem a Jaxem. Onora se tvářila znuděně, ale její ztuhlé držení těla vyprávělo úplně jiný příběh. Také se držela dál od Jaxe, takže mě napadlo, jestli člověk, který ji kdysi napadl a znásilnil, nebyl stavěný jako on.

Tex nelhal, když říkal, že si tak úplně nevzpomíná na cestu. Jednou se oba bratři dokonce pohádali, kam mají jet, a tak jsem se zeptala, jak to místo našli předtím.

„Pracovali jsme na řece,“ vysvětlil Tex, „nakládali a vykládali lodě. Naposledy nás najal jeden chlápek na odvoz lián z toho skleníku, o který se tak zajímáte. Nepamatuju si, jak jsme je nakládali, ale Jax ano – ten skleněný dům ho vážně uchvátil. Byli jsme tam jen jednou, shrábli plat, ale hned s tím zase sešli, protože ten člověk byl docela držgrešle a neplatil nám dost.“

„Pamatuješ si, jak ten muž vypadal?“ vložil se do rozhovoru Valek.

„Ne. A Jax ho nikdy neviděl, takže jak říkám – moc toho nevím. Asi to zní dost šíleně, co?“

To ano, ale pokud mu Owen vymazal paměť a nevěděl o Jaxovi, dávalo by to smysl.

Po několika hodinách jsme vyjeli na kopec a pod vrcholem se zastavili. Dole v údolí stál skleník dvakrát větší než ten u Přelomeného Mostu. Odpolední světlo se odráželo od hladké střechy a nedaleko stála další budova připomínající něco jako stodolu. Nikde ani živáčka.

„Měl by tu někde být ještě... zahradník,“ řekl Jax. „Aspoň myslím.“

„Musíme jet zase zpátky, protože máme práci,“ oznámil Tex, „můžeme vás tady nechat? Najdete cestu zpět? Přece jen nejsme na pláních,“ nakrčil ustaraně obočí.

Mluvil pravdu, nebo jen slušně předstíral? „Ano, díky. Písečňáctí koně mají výborný smysl pro orientaci, ať už jsou, kde jsou,“ uklidnila jsem ho.

Valek vyplatil Texovi štědrnou sumu. Chlapík se na něho vděčně zazubil a s bratrem v patách odjel pryč.

Janko si zamyšleně promnul bradku. „Myslí si ještě někdo, že je to celý trochu divný?“

„Co je divný?“ zeptal se Valek.

„Ti bráchové. Byli...“

„Milí,“ dopověděla jsem. „Neříkej, že jsi nikdy předtím nepotkal milé lidi.“

„Ne při tom, co dělám. Kdo se chce vsadit, že nás dole někdo přepadne?“ ukázal Janko na údolí pod námi.

„Cítíš tu nějakou magickou aktivitu?“ zeptal se Valek.

„To ne, ale jsme dost daleko. Co ty?“

„Taky nic.“

Píchlo mě u srdce. Kdybych ještě měla svoji magii, hned bych věděla, zda je to past.

„Jak chceš pokračovat?“ zeptala se Onora Valeka.

„Ty s Jankem pročešete les nalevo a dobře si to tam prohlédnete. Já si vezmu pravou stranu. Potkáme se zase tady.“ Valek seskočil z koně.

„A co já?“ zeptala jsem se.

„Ty zůstaneš u koní.“

Zvedla se ve mně vlna hněvu. „U koní může zůstat Kiki. Jdu s tebou.“ Aniž jsem čekala na jeho svolení, sklouzla jsem z Kikiina hřbetu, sundala si plášť a z očka na sedle vytáhla svoji tyč bó.

Valek si mě změřil, a tak jsem se připravila na výměnu názorů, ale nakonec jen kývl: „Tak jdeme.“

Odvázal si krátký šedivý plášť a přehodil ho Onyxi přes sedlo.

Onora s Jankem zmizeli v lese a já chvátała za Valekem. Měl na sobě sitijské šaty – jednoduchou béžovou tuniku a hnědé kalhoty –, takže hned splynul s okolní přírodou. Stromy a keře se ještě neobalily listím, jen tu a tam se na větvích zelenaly první pupeny s příslibem teplejších dnů před námi.

Valek se neslyšně jako kočka prodíral podrostem a každý jeho pohyb byl vyrovnaný a hladký jako tanec akrobata. Já jsem šustila za ním. Moje lesní schopnosti léty trochu zrezivěly – nepotřebovala jsem se plazit houštím, když mi magie spolehlivě prozradila, co všechno v něm číhá. Protože už jsem se nemohla spoléhat na čáry, nezbylo mi, než se zase pustit do přísného výcviku a trávit jím celé hodiny.

Valek mi gesty dával najevo, kdy se zastavit, kdy čekat a kdy pokračovat. Nepotkali jsme tu ale ani živou duši. Nikde ani stopa, ani zlomená větvička nebo jiné znamení, že tudy někdo šel před námi.

Vrátili jsme se ke koním. Janko s Onorou tam brzy dorazili také s úplně stejným výsledkem. Nikde nikdo. Nasedli jsme tedy na koně a rozjeli se do údolí. Jak jsme se blížili, zeptal se Valek Janka, zda cítí přítomnost magických sil.

„Ne. Kdybych něco zavěťřil, hned ti dám vědět,“ ujistil ho Janko.

Valek poručil zastavit zhruba patnáct metrů od stodoly. Rukou nám pokynul, abychom počkali, zatímco sám seskočil na zem a opatrně obešel budovy. Zadívala jsem se na skleníky. Na tabulkách se nesbírala žádná vlhkost a na stěny netlačily zelené šlahouny rostlin. Z tohoto úhlu se zdálo, že uvnitř nic není.

Když se Valek vrátil, potvrdil moje pozorování. „Nikde ani známka života. Vrata od stodoly jsou zamknutá.“

„S dovolením,“ zazubil se Janko, svezl se z Králíčкова sedla a spěchal k budově.

„Víš ten kluk, že zámek umíme otevřít všichni?“ zeptala jsem se pobaveně Valeka. Já jsem se to naučila přímo od Janka a šikovná sada šperháků mi od té doby drží vlasy v drdolu místo sponek.

„Tohle je otočný zámek.“ Valek vytasil meč. „Pojď.“

S Onorou jsme vyrazily za ním za stodolu. Janko už klečel před obrovskými vraty a pracoval na novotou lesknoucím se zámku. Čekali jsme na jeho tiché zajásání. Jakmile byl zámek pokořen, podíval se Janko na Valeka a ten mu pokynul, aby otevřel dveře. Janko ho poslechl. Připravili jsme se na útok, ale zatím se nic nestalo. Místo nepřátel se nám vyvalil vstříc hnilobný puch – nezaměnitelný odér smrti.

S podmračeným výrazem se Valek vypravil dovnitř a po chvíli se vrátil. „Nic nám nehrozí.“

S nosy zabořenými za límcem halen jsme vklouzli do útrob stodoly. Převrácené židle a rozsypané odpadky svědčily o tom, že ti, kteří tu pracovali, odcházeli ve spěchu. Valek se sklonil nad tělem s podříznutým hrdlem.

„Zahradník?“ zeptala jsem se.

„Asi. Má pod nehty hlínu. A nikde nevidím stopy zápasu, takže pravděpodobně útočníka znal.“

„Nebo ho znehybnilo kouzlo,“ navrhl Janko. „Jak dlouho už je mrtvý?“

„Řekl bych tak tři, čtyři dny,“ narovnal se Valek. „Prozkoumejte to tu a zjistěte, jestli si tu něco nezapomněli.“

Rozešli jsme se každý svým směrem, abychom stodolu pořádně prohledali. U protější zdi stála malá postel a noční stolek. U dveří viselo zahradnické nářadí. Prohrábla jsem popel v ohništi a objevila napůl sežehlý kus pergamenu. Vylvila jsem ho z popela, narovнала ho a poznala v něm návod na pěstování jedné z rostlin.

Když mi z nosu sjela látka košile, znovu jsem ucítila hnilobný pach. Zvedl se mi žaludek tak prudce, že jsem prchala ke dveřím. Jakmile jsem se nadechla čerstvého vzduchu, nucení na zvracení mě přešlo. Trochu jsem se třásla zimou, a tak jsem si ze sedla podala plášť. Zabalená do tepelé látky jsem se vydala ke skleníku a nahlédla čirou stěnou dovnitř. Všude na podlaze se válelo spadané listí a polámané stonky. Zdálo se, že rostliny někdo vytrhal i s kořeny. Uprostřed té spoušti jsem zahlédla něco bílého.

Vedle vchodu bylo znát stopy po kolech povozů. Počítala jsem, že prostě naložili všechno, co ve skleníku bylo, a neobtěžovali se už ani zamykat. Vzala jsem za kliku. Dveře se s lehkostí otevřely, a tak jsem vešla dovnitř. Vzduch tu byl ještě chladnější než venku a na podlaze jsem ještě rozeznala blátivé stopy vysokých bot.

Ta bílá věc byl poskládaný pergamen. Když jsem ho zvedla, něco hlasitě luplo. Narovнала jsem se. Sklem se táhly tisíce prasklin klikatých jako blesky. Srdce mi zachvátil strach.

„Jeleno!“ křikl poděšeně Valek od příliš vzdálených dveří.

Stáhla jsem si kapuci přes hlavu a vrhla se k zemi. Čelo jsem vtiskla do hlíny a schoulila se jako želva. S rukama za hlavou jsem poslouchala, jak se kolem tříští sklo.

5

Valek

Skleněné stěny a strop budovy se s ohlušujícím řinkotem sesypaly k zemi. Protože se k Jeleně nemohl včas dostat, sledoval Valek se zděšením, jak na její schoulenou postavu dopadají jako břitva ostré střepy. Silou dopadu se sklo rozprsklo na všechny strany. Zacouval a rukama si zakryl tvář. Do nohou, rukou a trupu se mu zarývaly kousky skla jako bolestivé špendlíky.

„U sněžný kočky!“ vyjekl Janko po jeho boku.

Když rachot utichl, Valek si odkryl obličej a vyrazil podél okraje skleníku hledat Jelenu pod hromadu střepů. Pod záplavou skla rozeznal šedivou látku jejího pláště. Srdce mu sevřela ledová ruka strachu, když zahlédl čerstvou krev. Bez váhání se pustil doprostřed zbořeníště. Sklo mu praskalo, křupalo a sténalo pod podrážkami.